

SVARILO AMORJU

BOŽO VODUŠEK

*Od nekđaj so na dolgočasju bolni
poetje šli za sledom tvojih nog,
se sami vrgli, če so mogli, polni
neučakanosti pred zdravilni lok.*

*V zahvalo, da si se jim dal geniti
ke uslugi, preprijazni mali bog,
ti zdaj vise nesramni rekviziti
razklanih src po templju naokrog.*

*Lahko sicer si sklenil po pravici
izogniti se grdi govorici
teh nehvaležnih radovoljnih žrtev;*

*a, če vkljub prošnji se ne boš usmilil,
bo razglasil poet, ki ni izsilil
puščice iz loka, svetu, da si mrtev.*

DOBROHOTEN NASVET

BOŽO VODUŠEK

*Pogoltni, psiček, neprijetni duh,
če hočeš, črn, pisan ali rdeč,
samo ne obotavljaj se nič več,
glej v eni roki bič in v drugi kruh.*

*Le izmuzni se, neumni potepuh,
potepal se boš klavern in suh
za pričo vsem, da nisi storil prav,
in ko boš v jarku crknil, ti bo žal.*

*Tako ravna vsak dober gospodar,
ki mu je kaj za pasje zdravje mar
in za vesoljno dobrobit sveta;*

*zato so tudi v naši domovini
vsi brihtni psi pravilnega duha
in varno cepljeni proti steklini.*

DVA GRENADIRJA

I V O G R A H O R

Za tisto slavnost je stari Mostnar nepričakovano prejel pismo od deželnega glavarja P-ja, ki mu je na željo njega veličanstva cesarja poslal „razglas, da priredi nekdanji prestolonaslednik in sedanji cesar za svoje veterane spominski dan v vseh prvih mestih države“. V postojnskem okraju sta izmed veteranov ostala samo še dva in jih morajo v spomin na 48. leto še bolj proslaviti. Pozdravlja ga in ga pričakuje v Postojni tega in tega.

O tem slavlju je bilo obveščeno tudi županstvo. Časopisi so prinašali dolge članke. Zvečer so jih kmetje skupno čitali v trgovinah, kjer so se navadno ustavljali, potem ko so nakupili tobaka in žveplenk za drugi dan. V vseh hišah so govorili o tem velikem dogodku in ob nedeljah pod lipo so obrnili radi pogovor na čase Pegama in Lambergarja ali na Martina Krpana. Silak sicer Mostnar ni bil, bil pa je še iz tistega rodu, ko so bili ljudje veliki in močni, na primer kakor rajnki Ulčarjev Frane. Marsikatero kapljo krvi so takrat pretočili Kranjci v turških in v francoskih vojskah. Kar se zdaj vidi na svetu, ni nič. Svet je postal mehak in ne pozna junaštva. Na Dunaju so se bali Kranjcev. Pa takrat je govoril kmet, ne taka gospoda, kakor prihaja zdaj iz mesta lagat za volitve. Dvogana in Palčja so grofje vrgli v ječo, ko jih je v imenu tlačanov zatožil cesarju. A kdaj je bilo to? Od tega je minilo že dvesto let!

Župniki vseh notranjskih fara so uporabili priliko za prelepe besede o zaslužnih brambovcih in o vojščakih Gospodovih. Marsikatero oko se je v cerkvi med temi pridigami orosilo. Doma so se žene jele zanimati za politiko, kaj je država in kje biva cesar in če bo prišel v Postojno, da bi ga videle. Orožniki so namignili ljudem, da stari Mostnar ni bil v mladosti navaden vojak, marveč grenadir cesarjeve telesne straže, ki je večkrat rešila cesarju življenje, ko je še neizkušen in mlad vodil svoje čete proti upornim Lahom. Mostnar je pri takih pogovorih molčal. Domislil